

NEW ZEALAND nyt

Nyhedsbrev nr. 5

26. februar 2009

Indhold:

Gletcherne, Vestkysten, jade, Golden Bay, Hanmer Springs, Kaikoura, Hummer og farvel til sydøen,

Lørdag d. 21. februar 2009. (Kjesten)

Det regnede og stormede hele natten, og vort tidligere konstaterede problem med regn gennem ovenlysvinduet bevirkede, at Flemmings og mit tæppe om morgenen var mere klamt end ønskeligt. Nå, Bent fik vredet kluden, som sad i spænd i vinduet for at optage vandet, og så kunne der gå lidt tid uden regnvand igen.

Efter morgenmad gik det til den lokale tank, for camperen var efterhånden blevet tørstig igen. Ifølge avis indkøbt på tanken skulle det blive regnvejr et par dage, men derefter lysne mod nord. Det er godt, vi kører i den rigtige retning!

Lidt før 11 kom vi til Tarras, hvor vi tidligere havde gjort holdt ved en garnbutik. Jeg havde købt garn og opskrift (en lille snoldet dårlig fotokopi uden billede) til et sjal i smukke klare blå farver, men jeg havde glemt at tage et foto af den prøve, der hang i butikken. Da vi nu alligevel kom forbi, måtte jeg derind, og med et par fotos af mønsteret havde jeg mere mod på at forsøge mig. Det var godt Merete havde sin lille Høst-ordbog med, for hvem kunne vide, at en vrangmaske på engelsk hedder purl. Nu kunne jeg knække nødden til hulmønsteret.

Omkring Wanaka holdt vi ind for at nyde en udsigt (selv om det regnede), bagved kom en rød bil, som dyttede, og et par mennesker vinkede. Pudsigt nok, at vi igen skulle ramme ind i en lille tysk familie fra Eckernförde, som vi havde snakket med under sejlturen på Milford Sound. Datteren på ca. 6 år gik helt amok med at vinke.

Vi så vores første ulykke i dag. Ved en ensporet bro var en bil kørt op i en anden, men det så ikke alvorligt ud.

Efter Haast-passet i 563 m højde oplevede vi to smukke vandfald, og nu efter den kraftige regn - ja, det regnede jo faktisk stadigvæk - var der fuld styrke på dem begge to. For dem der vil finde dem på Google Earth hedder de Fantail og Thunder Creek vandfald. Kort

herefter fik vi udsigt til Det Tasmanske Hav. I går aftes var vi ved Stillehavet - nu var vi på den modsatte side af øen.

Den lidt trivielle kørsel med manglende udsigt på grund af regnen nødvendiggjorde helt klart en kop kaffe/te ved 15.30-tiden. Vi gjorde stop i et lille pudsigt sommerhus-område, hvor husene havde alternativ strømforsyning som solceller og vindmølle. Mobildækning var der intet af. Men til gengæld var der i en af haverne en stor fuchsia-busk samt en busk med brasilianske purpurblomster (jeg køber hver sommer en sådan smuk plante til terrassen, og endnu er det ikke lykkedes mig at få den til at overvintre). Det regnede ikke lige i vores kaffepause, og så ville Merete og jeg egentlig gerne have vasket panoramavinduet bag i

bilen, og det skete så i tre tempi: først vaskede Flemming det med en klud, der efterlod store vand-spor. Bent prøvede en ny opfindelse med kluden på et spækbræt, og til sidst blev en afmonteret vinduesvisker brugt. Men så var vinduet også klar til udsigt.

På vegetationen i øvrigt kunne vi godt se, at vi var kommet til et subtropisk område.

Skoven langs vejen var ganske tæt og uigennemtrængelig.

Ved Knights Point ved havet var der ingen sæler, ingen hvaler, men tyskere fra Flensburg, som var meget snakkesalige. OG FLUER - det er måske de meget omtalte sandfluer, som ikke er særligt store, men de har et godt bid, og deres bid har vi "glæde" af i lang tid. De er genstand for meget opmærksomhed: "Klø, klø, kradse, kradse og det er alligevel ikke nok".

Ved Lake Paringa skulle der ifølge Bent og Merete være en smuk udsigt, men vi må have gang i arkivfoto, da regnen og tågen igen stod tæt.

Vores overnatning bliver ved Lake Matheson, en ret lille sø, tæt på Fox gletcheren. Søen er svær at finde på kortet, men det er et meget yndet sted til fotografering af Mount Cook.

Lige nu er vi dog omgivet af tåge og regn. Dvs. noget af tågen er måske duggen på vinduerne, da Flemming og Merete er ved at lave aftensmad på gasapparatet.

Vi håber på bedre vejr i morgen.

Søndag d. 22. februar 2009. (Merete)

Vi stod op til en morgen, hvor regnen silede ned og havde gjort det hele natten. Det sidste døgn er der faldet 15 cm regn!!! Heldigvis havde vi det tørt indendørs. Vi måtte have gang i gasapparatet til morgenkaffen/theen, da vi jo ikke var tilkoblet strøm. Vi fik desværre ikke mulighed for at se Lake Matheson, hvor Mt. Cook spejler sig i søen. For 3 år siden viste

vejret sig heller ikke fra sin bedste side. Derfor kørte vi ned i byen Fox for at få afsendt nyhedsbrev 4. Dette for at vente på en opklaring i vejret!!!! Men det skete desværre ikke, og det var heller ikke muligt at få sendt vores nyhedsbrev, men alle vores postkort fik vi da afsendt. Derefter kørte vi mod Fox Gletcheren, og jeg tror ikke Bent kan læse, da han kørte op til gletcheren, selv om der stod, at det ikke var så smart at køre derop med camper. Vi kunne ikke komme helt tæt på gletcheren, da stien dertil var blevet lukket. Øv! Vi fik heldigvis et lille kig til den flotte gletcher på afstand. Da vi kørte derfra, blev vejen netop lukket for offentligheden, da det pga. regnen var blevet for farligt at færdes nær gletcheren. Der var kommet meget vand i floderne, og man kunne se, at de bar meget mudder med sig.

Vi ville også gerne se Franz Josef gletcheren, og da vi var sultne ved ankomst, snuppede vi lige vores frokost i camperen, inden vi begav os ud på den tre kvarters lange vandretur. Det viste sig efter 5 min.s gang, at vi ikke kunne komme længere, da floden var gået over sine bredder. Nogle af de andre turister vadede ud i floden iført alt deres tøj. Vi vendte om efter at have taget nogle fine regn-billeder i regnskoven på vej ud til gletcheren.

Vi kørte videre langs vestkysten mod nord, og her så vi rigtig mange montbresier, liljer og kejserkroner i grøftkantene. Efter at have kørt et godt stykke til Lanthe søen blev vi enige om at få os en kop kaffe/the + småkager, der ikke havde været smidt på gulvet i vores lille hus (Bents opskrift). På vores videre færd kom vi forbi Ross (guldgraver byen), men vi valgte at køre forbi, da det stadig regnede kraftigt. Vi (Kjesten og jeg) havde set frem til at komme til Hokitika, byen med mange jade butikker. Kun Kjesten fik smykker i dag. Jeg havde for 3 år siden fået et sølvsmykke, og nu leder jeg efter øreringe, der matcher.

Desværre fandt jeg ikke nogle, der passede med mine ideer. I stedet fik vi handlet ind til aftensmad mm. Vi var efterhånden ved at være udgået for næsten alt spiseligt. Flemming havde fået øje på en sprit-butik, så den var vi henne at kigge på. Han købte en halvt skotsk, halvt New Zealandsk whisky. Nu glæder vi os til at prøvesmage den. Efter yderligere en halv times kørsel kom vi til camperpladsen South Beach Motor Park i Greymouth. Vi fik straks gang i vaskemaskinen samt fik sat gang i aftensmaden. Det er den billigste camperplads, vi har prøvet indtil videre, og det er også billigt at vaske og tørre vores tøj, dejligt. Lige da vi havde sat os til bordet begyndte det at regne, og vi havde hængt alt vores regntøj til tørre, så vi fik lige travlt med at hente det ind. I dag var maden også god og vi hygger os med at finde ud af, hvad morgendagen måske skal

indeholde.

Mandag d. 23. februar 2009. (Kjesten)

Som ny i camper-verdenen har jeg lært noget om grey og black water. Grey water er spildevand fra vask og håndvask, hvor black water er fra toilettet. Der findes dump stationer rundt om i landet, og også på campingpladserne kan man komme af med disse "vande". Denne morgen blev begge slags vand tømt inden afrejse fra campingpladsen syd for Greymouth (som ligger ved River Grey).

Vi kørte ind til Greymouth, for at Merete kunne finde de matchende ørestickers. Det lykkedes desværre ikke. Men vi blev klogere på jade. Denne smukke smykkesten findes i et utal af nuancer af grønt. Jade findes kun på vestkysten.

For øvrigt er vi blevet meget bedre til at se til den rigtige side, når vi skal over vejen. Gad vidst, hvordan det går, når vi kommer hjem. Greymouth er ikke en speciel smuk eller vedligeholdt by. Den er efter kulminetiden blevet reddet af et stort bryggeri!

På vores videre tur så vi mange sorte svaner på en mark. Vi konstaterede, at de er hvide under vingerne, når de basker med dem.

Dagens første spændende stop var ved Punakaiki ved Pancake Rocks (pandekage-klipper). Da det jo er min tur til at skrive i dag, spurgte Bent, om jeg havde styr på pandekageopskriften. Den er dog ikke så ligetil, når det gælder disse klipper. Og i hvert fald er den temmelig tidskrævende. Sandstensklipperne har haft et særligt tyndt lag af mindre slidstærkt sten mellem sig, og i løbet af rigtig mange år er den blødere del eroderet væk,

hvorefter klipperne fremstår som pæne stakker af pandekager. Endvidere findes der et par blowholes i dette område. Det er huller i klipperne, som kraftige bølger i tusinder af år har boret ind under jorden til store grotter. Der kommer et stort prust, når bølgerne presser

luften ud af grotten med en enorm kraft igennem de små sprækker. Det skulle være bedst ved højvande, men vi fik nu hørt temmelig mange store brøl og prust fra disse huller. Der var mange flotte udsigtspunkter, og vi fik vist taget mange billeder. Der voksede for øvrigt nogle flotte palmer, og cikaderne holdt i hvert fald ikke fridag.

Vi lærte en ny fugl at kende i dag. Ved parkeringspladsen gik en Weka, en speciel skov-høne, som ikke kan flyve. Vi så den i øvrigt flere steder senere.

Vejret! Ja det har jeg lovet at skrive lidt om! Vi har fået meget regn de seneste dage, og denne dag gik heller ikke fri. Ved pandekage-klipperne havde vi sol, lige til vi var færdige med ruten. Vi blev enige om, at nu ville vi ikke få mere af det, som New Zealænderne kalder "hard rain". Men ak, vi fik en ordentlig skylle, da vi lidt senere på dagen havde været ude for at se på fur seals (en speciel NZ sæl-art). Flemming og jeg fik ikke taget

fotos, men vi fik set både voksne sæler og deres unger. Bent og Merete fik taget billeder. Men vi fik alle oplevet, at der i en lille lagune ved den ellers ret klipperige kyst var en lille "børnehave" for sælunger. De plaskede fornøjeligt rundt.

Besøget ved sæl-kolonien sluttede med at vi fik skiftet til tørre bukser. Vi havde alle en regnjakke på, men regnbukserne havde vi ladet blive i vognen, da det jo var flot solskin, da vi gik fra camperen. Nu fik vi mærket forskellen mellem at have regnbukser på eller ej. Efter at få tørt tøj på, hyggede vi os en stund med kaffe/te og småkage, og så var der jo energi til lidt flere oplevelser.

Det var dog igen nødvendigt at købe ind. I New World i Westport fyldte vi en indkøbsvogn med diverse, og mens vi stod i kø, smuglæste vi avisen, det var faktisk kun vejrudsigten, vi var interesseret i. Det skulle vist blive bedre vejr i morgen.

Oplevelser havde vi forventet at finde i Denniston, en gammel kulmineby. Men for det første var der ikke meget at se, men for det andet var det også helt slemt med hard, hard rain i længere tid. Hvis man var gået ud af bilen, skulle vi bare have haft sæbe med til et rigtig godt brusebad.

Nu var kl. blevet over seks, og vi ville gerne finde et sted at sove. Vi kørte tilbage til Westport. Lidt syd herfor kørte vi mod øst, og på bagsædet syntes Merete og jeg, der gik lidt lang tid, inden chauffør-sædet tog en beslutning. Endelig kl. 20.30 fandt vi "ly" for natten på en natur-camping-plads ved Lyell. Det var ved at blive mørkt, så jeg kunne ikke læse, hvad der stod på planchen ved indkørslen til pladsen. Men der har vist været en guldmine her tæt på.

For øvrigt hørte vi også den smukt syngende fugl, bellbird, lige før solnedgang.

Tirsdag d. 24. februar 2009. (Merete)

I dag blev vi vækket af hanegal. Det viste sig, at der gik en rigtig flot hane rundt på

teltpladsen ved Lyell.

Ved Lyell havde der i fordumsdage ligget en guldgraverby. Efter at have været rundt og fotograferet diverse skilte, var det tid til afgang. Vi kom til en 110 m lang svingende hængebro, som vi gik over. Det var en sjov fornemmelse at stå midt ude på broen og tage billeder ud over den brusende flod, Buller River. Man kunne også komme med en tovbane over floden, men vi kiggede bare på, at en ung familie tog turen med en sådan. På den anden side gik vi et par ture i regnskoven, hvor guldgravere tidligere har huseret. Vi mødte for øvrigt en ung mand, som ved floden havde fundet et par meget små stykker guld.

Efter ikke så lang tid var bilen tørstig igen, så den fik lidt diesel fyldt på i Murchison. Vi piger havde ellers siddet på bagsædet og været bekymret for, hvor meget diesel, der var tilbage, da vi i går havde set et skilt, hvorpå der stod, at der var ca 92 km til næste tankstation. Kort efter ændrede landskabet sig, idet der ikke længere kunne observeres flax og bregner langs vejen, men mange gyvel og nåletræer. Vi fandt et spændende udsigtspunkt, hvor vi kunne se rigtig mange bjerge, og jeg prøvede at flette i flax, ligesom Maorieerne gør. Der var netop flax på dette sted.

Vi er nu kommet til et område med meget humle, vin, æbler, appelsiner, kiwier og pærer. Der bliver fotograferet en del. Ikke så meget senere blev det frokosttid, og Bent fandt et godt sted, hvor han bakkede bilen helt ned til en rigtig flot og stenet flodseng, så vi havde en smuk udsigt til vores frokost.

I dag har det været en lang dag med meget kørsel op til den nordlige ende af Sydøen.

Ved 18-tiden kom vi til Golden Bay Holiday Park. Kjesten og jeg valgte at blive på camperpladsen, mens Bent og Flemming kørte videre op nordpå. Vi piger sørgede for at få vasket, da vores bukser var blevet lidt snavsede efter al den regn, vi har været udsat for de sidste dage. Desuden fik Kjesten og jeg ryddet op i vores billeder og slettet en del af vores materiale.

Bent og Fleming kom helt ud til et udsigtspunkt på det allernordligste af øen. Vejen dertil var meget marskagtig og under stor indflydelse af tidevand. På turen observerede de en albatros, muligvis en af dem fra Dunedin, og en ørn med vingefang som bredden på autocamperen. Et forsøg på at finde fyrtårnet måtte opgives,

Bent og Fleming kom sent hjem fra deres tur, så igen blev det til en rigtig sen aftensmad. Igen i aften kan vi falde i søvn til bølgenes brusen. Vi holder lige i strandkanten med en

smuk palme uden for vinduet.

Onsdag d. 25. februar 2009. (Kjesten)

Jeg var lidt tidligt på færde denne morgen, så efter bad fik jeg lidt tid på den smukke øde strand sammen med nogle måger. Jeg mødte godt nok Bent, der mente, han ikke kunne finde bad og toilet, og nu kunne benytte lejligheden til at kigge på stranden! Jeg fandt igen nogle smukke skaller. Senere på morgenen måtte Merete også en tur på stranden for at finde "ting".

Dagens første stop var i Takaka, en lille by, hvor mange hippier har nedsat sig som kunstnere og kunsthåndværkere. Hyggelig lille by, men egentlig ikke så interessant, da vi først gik rundt i den.

Ved 12-tiden måtte vi igen ud for at strække ben. Lidt syd for Tasman nord for Richmond/Nelson var der en smuk udsigt ved havet, og igen fik vi forøget vores samling af smukke skaller. Får vi mon plads til de smukke sten og skaller vi får samlet?

I Richmond havde vi den mest stressende indkøbsoplevelse længe. Pack 'n Save er et stort discount-supermarked af den værste slags, Grimt. Varer fra gulv til loft. Dvs. over "kundehøjde" var varelageret placeret. Puha. Vi skyndte os at finde de varer, vi manglede, og så var det bare om at komme ud. I udkanten af byen så jeg et skilt, "Puppy Play Centre". Gad vist, om det er et sted, man mødes med sine hundehvalpe til hyggeligt samvær, eller er det et indkøbssted?

Ved frokosten fik vi afklaret betydningen af et ord, nashi, på et frugtsalgssted i går. Vi havde købt 2 stk. i dag i Pack 'n Save. Nashi er en lysegrøn pære, meget sprød og saftig, men med meget lidt pæresmag. Vi bliver ikke afhængige, men man er jo nødt til at afprøve nogle af de nye ting, vi møder.

Igen havde vores chauffører fundet et superb sted til frokosten. Midt i "træland", et stykke fra landevejen, hvor der blev produceret træstammer til flytning. Der var ingen aktivitet i dag, men en fantastisk udsigt.

Vandfald er der mange af i New Zealand. Vi har ikke fotograferet dem alle, men vi gør et hæderligt forsøg på at få indsamlet fotos af så mange forskellige som muligt. Dagens vandfald var Maruia Falls. Smukt. Og så kan jeg i den forbindelse lige nævne vejret. I dag har vi næsten ikke fået regn, og vandfaldet var smukt blågrønt i den dejlige sol. Dagen har nærmest været som en dansk sommerdag. Lidt over 20 grader, men når solen var på, var det meget varmt.

Nu er der næsten gået sport i at finde smukke steder til vore pauser. Kaffe/te pausen ved 17.30-tiden blev holdt meget tæt på bredden af en brusende flod, Maruia River, lige nord for Springs Junction. Flemming ville lige sørge for dagens samtaleemne! Han tog sko og strømper af, vadede ud i den første rolige del af floden, fandt en stensamling og fik et par gode skud. Da han skulle tilbage, var det lige ved at gå galt. Heldigvis var det kun det ene bukseben, der blev vådt. Som han sagde: så længe krudt og film er tørt, har vi ingen problemer.

Vejen videre sydpå var ganske smuk ad Lewis Pass Highway. Sydøen er præget af bjergkæden Alperne, som gennemskæres af nogle pas. Lewis er kun 907 m og deler bjergene i Syd- og Nordalperne. Igen nød vi udsigten med sol. Der har været et par dage, hvor vi var plaget af regn, husker I nok.

Ved et fotostop ca. 30 km fra Hanmer Springs forevige Flemming den smukke udsigt ned i dalen med Hope River. Jeg fandt et andet motiv: en lille del af skoven var brændt, og midt i krattet lå en udbrændt bil. Det kunne tænkes, at bilen havde forårsaget branden, og det kan ikke have været et rart sted at opholde sig.

Lidt syd for Hanmer Springs kørte vi over floden, som nu var Waiau River. Denne bro er meget høj og bliver anvendt til Bungy Jumping. Ingen af os er nu til den slags vilde udfoldelser, så det skal vores penge ikke bruges på.

Vi havde egentlig snakket om ikke at tage på campingplads, men vi vil se lidt på området Hanmer Springs i morgen, og så var det naturligt endnu engang at finde en Kiwi Holiday Park. De fortalte i øvrigt i receptionen, at man var ret sure på Danmark i dag, efter at der i går i TV havde været skrækkelige spots fra den danske svineproduktion. Godt nok, at der kommer spot på det, også internationalt, selv om det måske vil skade den danske eksport, men det kunne jo så være, at de danske mega-svineproducenter vil ændre på de utroligt dårlige vilkår, svinene har.

Torsdag d. 26. februar 2009. (Bent)

Vores morgenrutine var lidt ændret i dag. Campingpladsen havde ellers fine badefaciliteter, men vi undlod at gøre brug af dem, da vi havde andre planer. Vi fik morgenkaffe og pakkede sammen, hældte frisk vand på camperen og kørte hen til en af byens mange badeanstalter. Byen Hanmer Springs' trækplaster er de varme termale varme kilder. Her valfarter turister fra hele verden til bassinerne med 33 til 41 grader varmt

vand. De sidste med stort svovlindhold lugter fælt, nærmest som rådne æg. Vi badede en god times tid, og vi håbede på, at vandet ville lindre lidt på vores sår efter sandfluestikkene. Vores sår begynder adskillige dage efter angrebet at væske, det er muligvis vores hvide blodlegemer der forsøger modangreb, men det må vi hellere spørge Berith om, når vi kommer hjem.

Vi kørte fra Hanmer Springs ved middagstid, egentlig en sjov tidsangivelse af kun ringe værdi, for er der noget, som er lige meget for os på denne ferie, så er det, hvad klokken er. Vi kører, vi oplever, vi hviler og spiser lige, når det passer os.

Vi fortsatte mod Kaikoura på østkysten. Der var 2 veje, hovedvejen og en scenic route (Marguerite vejen) Vi valgte den sidste, og jeg skal hilse og sige, at det var godt, at vi ikke skulle nå færgen. Mage til vej, masser af vejsving, hvor man skulle ned i andet gear, og mange steder så ujævnt, at camperen truede med at hoppe af vejen, men en smuk tur var det.

30 kilometer før Kaikoura gjorde vi holdt for frokost. Jeg fandt en lille grusvej og bakkede camperen helt ud til en stejl skåning, og der havde vi den flotteste udsigt af alle. Vores mørke franskbrød (det er umuligt at opdrive rugbrød på denne side af kloden) smager meget bedre når udsigten er god.

Før Kaikoura blev vejen bedre, vi fandt ned til sælkolonien syd for havnen. Vi hyggede os en times tid på klipperne i sælernes selskab, Ved Kaikoura er det også muligt at komme ud og sejle i området hvor hvaler og delfiner passerer. Men det er ikke den rigtige årstid til disse fornøjelser, så det undlod vi.

Vi fortsatte nordpå, og ved Nins Bin gjorde vi holdt. Merete og jeg overnattede der for 3 år siden, og der vågnede vi til sæler på stranden og en lille pølsevognsagtig butik, ingen af delene var synlige, da vi dengang ankom meget sent om aftenen. Men alt er stadigvæk på rette plads i 2009, så vi fik kigget både sæler og købt de herligste lobster (hummer) i den lille

fiskevogn. Lobsteren blev lagt i køleskabet, det bliver aftenens menu. Nins Bin har åbent 10 timer dagligt 365 dage om året, og den kan findes på Google Earth ca. 22 kilometer nord for Kaikouri.

Inden vi kørte videre, ringede jeg til færgeselskabet Interislander og lavede en pladsreservation til færgen til nordøen, således at vi kan komme til Wellington (New

Zealands hovedstad) i morgen. Vel ankommet til Picton Camper Park, som vi havde lidt besvær med at finde, lavede jeg dette nyhedsbrev færdig, da vi havde besluttet at lukke brevet af sammen med vores færdiggørelse af besøget på sydøen. Imedens lavede Flemming, Kjesten og Merete vores fine måltid med hummer, salat og friskbagt brød klar. En virkelig flot menu at slutte sydøen af med.

De kærligste hilsner

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

